

AD PHRYNICHVM

ET EIVS INTERPRETEM

Viri Illustris Notæ.

A Dauide Hœschelio Augustano editæ.

AVGVSTAE VINDELICORVM
ex Typographeio Michaëlis Mangeri.

M. DCIII.

In Phrynicho & eius interprete obseruata.

8. *Ἐμπήναι μοῦ* Lege μοί.
11. *Πλώϊκα*. Horam anni. Monendus doctus interpretis hoc corrigere. Nam aliud agens horam anni dixit pro hora diei. neque leue esset erratum.
14. *Τάχρον*. Postrema clausula est non Phrynichi, sed Phrynichum corripientis studiosi. Nempe ad oram libri posita in textum irrepsit. *μᾶλλον μδρουῖ ἑλλωες &c.*
πρὸ βασιλείου, & πρὸ, non πρὸς. Sed hæc quoque animadvertit Hœschel. noster.
26. *Βρῶμ* Θ. *μέχρι οὐ*, non *οὐ*, quod interpretis quum retinuerit, quomodo putauit τὸ *μέχρι*, pro *μέχρι οὐ* accipi?
28. *Κνημίδα*. *πῶ ραφίδα*. quomodo Attici *ἐκταίνουσι καὶ συτέλλουσι*, si ne omnino quidem utuntur, sed pro eo habent *βελόνω*? Sed non dubium, quin legendum sit *ραφανίδα*. quod plane Atticum *αὐτὶ τῆς κεράμβης*: tum etiam *αὐτὶ τῆ ραφάνω*.
29. *καταπείξειται*. non bene vertitur contemnet. imo, impune feret. *ὃ καταπείξει μοῦ*. Non impune te sinam hoc ferre.
30. *λίβανον*. Lege. *Μένανδρον ἐν τῇ Σαμῖα*.
φέρει πῶ λιβανωτὸν Σὺ δὲ *ἴππιδες τὸ πῶρ Τρυφή*. Nam *Τρυφή* nomen proprium, quod erudito interpreti imposuit. Sed dixit *πῶ*, non *τὸν*. An aliud *ὀλιβανωτὸς*, aliud ἢ *λιβανωτὸς*?
32. *Μεσοδάκτυλα*. Mire deceptus est falsa lectione doctus interpretis,

VIRI ILLUSTRIS AD

terpres *ἰωνίασι*, pro *ἐναυίασι* nauiseaui. Sic alibi legens barbarismum, *ἐνεκαλυψάμιλω*, inquit, tanquam puderet eum barbarismi.

36. *βαλανοκλέπης* est fur glandis. Sed *βαλλαντοκλέπης* legendum esse in editione Parisiensi anno præterito notabamus. & *βαλλαντοκλέπης*. Nam quam ridiculum esset *βαλανοκλέπης*? Id enim non esset qui in balneis furatur, & fur balnarius dicitur, sed qui balneas furaretur. quamuis in Glossario *βαλανοκλέπης* fur balnarius exponatur. quod non mirum est. Usurpatum enim suo æuo fuisse Phrynichus docet, & reprehendit.

37. *Ἀνάκειται*. à multis adhibetur. *ὑπὸ τῶν πολλῶν*. à vulgo, ab idiotis: ut in sequenti verbo. Notandum, quod improbandum est, id *ὑπὸ τῶν πολλῶν* usurpari: quod autem probandum est, id *ὑπὸ τῶν πλείονων*. Quare contraria sunt, aut saltem longe diuersa, *οἱ πλείονες*, & *οἱ πολλοί*.

37. *ἐνθήκη*. ἀφορμὴ occasionem. *ἐνθήκη* est merx nauibus imposita, in qua negotiantur homines. id ἀφορμὴ à veteribus dicebatur: quo nomine etiã pecunia occupata fœnori, aut in qua negotiantur. Nam profecto occasio hic locū non habet, quomodo putauit doctus interpres.

39. *Παραβόλιον*. Hoc propriè significat pignus, in quod sponsio fit, ut non solum ex istis Phrynichi colligitur, sed etiam ex veteri libro Astrampsyehi, in quo crebro hoc iteratur, *παραβόλιον ἦες*. Depone pignus, in quod sponsio fit. Quid. -- & ut credar, pignora certa dabo. *ἵνα τιστῶν πεισθῶ, παραβόλιον ἦσω*.

Ibidem. *Inusitatum* est, imo usitatum, sed reprobum. Itaque vertendum erat *reprobum*, *reijculum*, ut Varro. Nam si nō erat

PHRYNICHUM NOTAE.

erat in usu, quare reprehenderet?

44. Phrynichi Comici versus ita digerendi & legendi.

ὅπη πρὶν εἰλθεῖν αὐτὸν εἰς βελλῶ εἶδει,
καὶ ταῦτ' ἀπαγγέλλαντα πάλιν πρὸς τὸν θεὸν
ἦκειν. Εγὼ δ' ἀπέδρων ἐκείνον. Δεξιῶν.

οὐδέ. -- τὸ πρὶν non est hic Antequam, *πρὸ τῦ*, ut vertit doctus interpres, sed Antea, *πάρθ*. Antea oportebat ipsum ad Senatum, aut in Consiliū venire, & postquã ad Senatum hoc denunciaisset, postea ad Deum reuerti. Ego verò contra hominem fugiebam. Quum ille me de fuga reuocare vellet ita clamans, Accede huc nunc. Ego contra respondebam: Atqui opus non est. aliud cura. Multum ergo abest à sententia horum versuum diligens interpres.

51. *ἀπόστασις ἔργων*. Reponendum *ὑπόστασις*. Qui redimunt opus faciendum, dicuntur *ὑφίστασθαι τὸ ἔργον*. Nam *ὑφίστασθαι* est suo periculo aliquid in se recipere, quod faciunt *οἱ ἐργολάβοι*. Neq; hic ulla est obscuritas, quod interpreti docto videtur.

Statim. *καὶ τὸ τοῦ ἡμελημδῶν*. Interpres *negligentiūm*. *ἡμελημδῶν* non est negligens, sed neglectus. Et ponamus esse. Tunc articulo opus erat, *τῶν ἡμελημδῶν*. Legendum *ἡμελημδῶν*. Protritum & non accuratum verbum ita vocat: contrarium *τῶν ἡμελημδῶν*.

54. *Ἐγγιον*. Lege: *οἶον, ἐγγειον χρέεθ, κτήμα*.

56. lin. i. Lego indubitato: *ἢ ἢ Κόρινθα: τὸν ὑάλιναν πεδαθήσας*. hoc est μεταθήσας Aeolice. In quẽdam, qui fortasse argentum vas, aut aliud quid furatus, pro eo supponebat vitreum. Nam *τὸ πῆδα* quam ridiculum?

4 VIRI ILLUSTRIS AD

Ibid. χονδροκάνειον. Ita lego per *ι*, non per *αι*. Intelligo crustam supremam albarii operis, quæ tectorio inducitur. Corium vocaret Vitruvius. Sed Nunnesius per *ω* χονδροκάνειον. quod putamus mendosum.

60. Λάκαιναν. Verte: Minor Laconum ciuitas sit, quam Phrygum. At interpres: Vt Lacæna Phrygum minor ciuitas. quod non intelligo.

68. Aristophanis versus ἐν τῷ Γήρα ita legendi:

A. Τίς αὖ φράσσει πῶς ἐστὶ τὸ Διονύσιον;

B. Ὅπου τὰ μορμολύκεια περισκρεμαίνονται. Priore versiculo quidam in platea sciscitatur ubi sit Liberi fanum. Ille secundo versu respondet.

Ibid. πείσεις. Lege ita versum Teleclidis:

Τίς ἤδε κραυγῆ, καὶ δόμων πείσεις; Quiritatum & turbam circa ædes intelligit.

70. τὰ πρόσωπα. Hunc Cornelianum, ad quem scribit, vocat Ἰππικλῆα. Interpres vertit ab epistolis. Tamen Agathizæ & alijs Ἰππικλέυς est Tabellarius, cuius crebra mentio in Inscriptionib.

Ibid. σηθώιον. λέγειν σηθίδιον. Legendum, λεγόντων σηθίδιον. i. λεγέτωσαν. Nihil verius.

72. ἐόντων χαίρειν. Legendum, ἐόντων χαίρειν. i. εἰάτωσαν, ut in proximo exemplo. An non ita legendum?

74. Στρώβιλον. Videtur fuisse Pentametrum Solonis, atque ita concipiendum: Κόκκωνας δὲ ἄλλ' ἔστι, σήσυμα δ' ἄλλ' ἔστι. Alioqui quomodo ex vulgata lectione versus concinari possit, non video.

72. χρολυτήσαι. οἱ ὀλίγοι. πὺς ὀλίγους Classicos vocat, ut contra, πὺς πολλὰς πὺς ἰδιωτικὸς. At πὺς πλείονας quomodo intelligat,

PHRYNICHVM NOTAE.

telligat, supra diximus. Sic Græci ὀλιγαρχίαν sæpe προδρισαρχίαν.

78. ἔγὼ γὰρ περὶ σέ σε. Interpres. Non enim existimo te despiciatui ducturum. Quid habebat in animo? ἔπερὶ σέ δὲ δὴν ἀπολέμενον. Non sinam te mori siti. Nemo tam Hellenismi rudis, qui hæc nesciat. Deinde Despiciatui ducere vix Latine dictum esse putem.

Ibid. οἰκοδομή. Atqui vetustiss. prouerbium Laconum imprecantium. οἰκοδομά σε λάβοι ἔτι.

80. Καθώς. ὡς τὸ μάρτυρ' ὡς εἰοικε, τὸ ἐπιγοιδύς. Vno verbo dicam: neminem, qui quidem Græce sciat, hæc intelligere. Nam profecto interpretem non audimus, quem fugit locum corruptum esse. Lege ergo: ὡς μάρτυρ' ὡς οἰκέτου ἐπιγοιδύς. Notum prouerbium, οἴκοθεν μάρτυς. Verbum non amplius addam. Intelligenti sat est.

82. Αἰχμαλωπιθῶμαι. πῶς ὅπως. lege, τὸ ἔτι.

90. ὑποθήσιν. Hic requiro diligentiam in tam accurato interprete. Qui mutuo accipit, ὑποθήσιν πᾶ ἐνέχυρα, opponit pignori. Qui accipit pignus, ὑποθήσεται. At contrarium putat interpres: quum fœneratoris sit ὑποθήσεται, debitoris ὑποθήσεται. Magnus est error ille & in notione verborum, & in reddenda sententia. Idem error supra in ὀφλήμα. ὀφείλημα δὲ, ὃ ἐδανείσασθαι. Interpres, ὀφείλημα, quod quis pignori dat, imo, quod quis mutuatus est. Nam potest esse ὀφείλημα etiam sine pignore. De verbo ὑποθήσεται eleganter Pollux. ὑποθήσεται θεὸς ὃ δανείζων χρεῖα. Qui dat pignus, ὑποθήσεται: creditor, qui accipit, ὑποθήσεται.

93. Πολίτης, quia opportuna est horum societas. quis hæc intelli-

intelligit? Græce est *περόικαιρα*. Eleganter Herodianus *Φυλέτης*, & *δημότης* semper sunt. Nam Cuius meus, quamdiu vivit, est Cuius meus: Ideo *πολίτης ἐμὸς* dicitur, non *συμπολίτης*. quia quibus præpositio *αὐτῷ* addenda, illa non sunt perpetua. ut *αὐτὸς Φηέ* μὲν tandiu erit, quamdiu pubes erit. Egressus pubertatem non erit. Itaq; hæc nomina *περόικαιρα* sunt, quæ nimirum intra aliquod tempus consistunt. Nunc mens Herodiani aperta. Itaq; verendum erat, *Quia intra tempus est eorum communio*. Συμπολίτης etiam damnatur à Polluce, quanquam eò usus sit Euripides in Heraclidis. Sic classicis Latinis Cuius meus; non Conciuis. At contra commilito meus, non miles meus. Quia potest fieri, ut non semper sit miles. Itaque *περόικαιρα* est ἡ κοινωμία τῆς στρατείας.

Ibid. *Βασανίτης*. δὴ μὴ ὁ ἀπάγων, non ἐπάγων.

In interpretis notas.

10. *Βεβίασαι*. Negat *βιάζεσθαι* esse Atticum. Et tamen hic est *βεβίασαι*. Quid? *βεβίασαι* non est à Themate *βιάζομαι*? Aenigma hoc est, quod adhuc Oedipum quærit. Quid hic hominis est? *Δὲ φθείρειν* negat esse Atticum. Unde scit non esse Atticum? *Φθέρως παρθένω* non est Atticum? Quomodo igitur Attici vocabant illud, quod Latini dicunt, vitare virginem? Nam per vim est *βιάζεσθαι*. Sed quum citra nuptias volens imminuitur virgo, quomodo hoc vocant Attici? Latini stuprare dicunt. Quomodo aliter dices, nisi *φθείρειν*? Rhetores veteres ita loquebantur,

bantur, quos improbat Phrynichus. Potuit sane hoc facere, quemadmodum & in Menandro facit, quem malum auctorem Atticis esse dicit: cui nos non credimus. & Menandrum plus in Atticis vidisse, quam Phrynichum, certo scimus. Nos dicimus *βιάζεσθαι γυναικῶνα*, & *φθείρειν* non eadem esse. Nam alterum est per vim, & de quacunque siue virgo sit, siue nupta: at *φθείρειν*, de virgine tantum: idque reprehendisse Phrynichum frustra in illis *ρήτορι*. Iam verò de loco Varronis quod adfertur, mirari satis non possum, quum persuadere nobis vult, & violare olim idem fuisse, quod videre. Nam non animadvertit morem Varronis, qui duo verba, quorum prima syllaba eadem est, à hæc eodem fonte manasse putat. Hoc nugatorium Critices Varronianæ iudicium passim patet in eius libris: Itaque quia prima syllaba in illis duobus verbis *VIOLŌ*, *VIDEO* est eadem, ab eo bonus Criticus censet eandem eorum esse originem; vel potius *violŏ* à *videndo* dictum esse, quomodo *PATER*, quia per eum pateat semen, quæ tam sunt inepta, quam ineptum est putare hoc verbum violare significasse videre apud veteres. Violare virginem dictum vult Varro, quia per visum hausit amorem violator virginis: *ἐν τῷ γὰρ ὄραϊν γίνεται ἔραϊν*. Hæc est mens Varronis, quam delirantis, ut solet: sed longius abit qui putat violare veteribus pro videre usurpatum. An non satis patet & ἀρήματα.

12. *Βασανίων*. Huc pertinent Oscilla Virgilij. Fallitur. Oscilla quidem sunt τὰ ἀροσπεία: sed apud Virgilium aliud est, Oscilla enim Virgilij sunt *αἰῶρα*, quibus de arboribus

VIRI ILLUSTRIS NOTAE

- bus suspensis iactabantur rursus prorsum. Nam personati & oscilla gestantes hoc faciebant, ut auctor est Terentianus. Ideo oscilla dicta sunt per κατάχρησιν.
19. ὡς χρωμάτων πρὸς τὰς κωνίας. Interpres: quo utuntur ad lixivia. κωνίαν quidem lixiuium esse scimus, neque pueri ignorant. Sed in numero plurali à Græcis usurpatum nō memini. præterea ἀνήγη, de qua hic sermo est, quem usum præstare possit lixiuijs, non video. παπωάδης enim & floccacea materia est, quam si dicam utilem esse lixiuijs conficiendis, risum tollam mulierculis, quarum hoc studium est. Nugæ sunt hæc omnia. Legendum κωνιάσεις: tectoria. Penicillum tectorium intelligit, ad lauandum & complanandum & abstergendum supremū corium tectorij. Nam est mollis materia, ut villorum. Ideo apta abstergendo. Quis neget hoc verum esse? De sequentibus verbis Theophrasti amplius deliberandū. Nam corruptissima sunt: neque admittimus eius ἡλακωτῶδες. Totus caulis cum anthele refert quidem τῆς ἡλακωτῆς χῆμα. sed ἀνήγη ipsa sola non potest referre. Ideo eluditur tota illa coniectura de colu.
30. Videtur ῥ' λογιῶν appellasse Thymelen. Sic enim ἐστὶ Martial. lib. 7. Hallucinatio est. Nam apud Martialem nomen est Mimæ, non λογιῶν Theatri.
39. νῆ τῶ θεῶ. Fallitur, dum putat τῶ θεῶ esse à nominatio singulari θεός. Atqui Atticum est ἡ θεᾶ, dual. τῶ θεῶ. ἡ τῶ πλουσα. Dual. τῶ τῶ πλοντε. Cuiusmodi non pauca in Sophocle. Sic τῶ χεῖρε Atticorum est, quum singulare sit ἡ χεῖρ.
43. ἀναπεσεῖν. Falsum est, inter ψυχῶ & καλῶς inserendum τὸ ἀδημονῆσαι. quis hoc intelligeret?

AD INTERPRETEM.

74. σαπὶς. apud Hesychium lego: ὑπόκομμα ἐκ ἔχοντες. non habentes replicam. In Glossario: Replica, ἀνακλαφίς. χιτῶν ὀρθοσάδι, qui à rectis & stantibus textitur superne deorsum. Itaque totus est ἄραφ, ut tunica Domini Iesu Christi. At alij χιτῶνες intercisæ erant in loco præcincturæ. id est, habent ῥαφῶ in præcinctura, ut saga hodierna. Hanc præcincturam Hesychius vocat ὑπόκομμα quia re uera alia tunica in loco præcincturæ erant intercisæ, tanquam inferiores partes superioribus assutæ. At σαπὶς χιτῶν totus planus & perpetuus superne deorsum erat. Ideo recte χιτῶν μὴ ζωννύμεν exponitur à Polluce: non quod non cingulo stringi posset: sed quia locum præcincturæ non habet. Insecta animalcula ita dicta sunt, quia habent ὑπόκομμα. Dum enim quasi in medio intercisæ. Quod doctus interpres aliter ὑπόκομμα accepit, manifesto eum ratio fugit.
- Pag. 40. διδοῦσιν. In hoc loco extremo legitur δὲν corrupte. imo optime. Nam διδοῦσιν rectum est, si à διδῶ, non à δίδωμι deduxeris. διδῶ, & infinitiuus διδῆν, est τὸ δῆν, vincere. Aliiter δίδημι, τὸ δεσμεῖω. Eustathius in illud Homeri δίδη. ἡ γοῶ ἐδέσμευ, διπὸ τοῦ δίδημι. αἰς διπὸ τοῦ ἴσημι, ἴση. Quod igitur doctus interpres parum hic viderit, manifestum. Et mirum est hoc fugisse tam perspicacem virum.
49. ὑπαύθρον. Catullus in sereno dixit. imo Cato in libro de re rustica.
51. In principio. Videtur sentire πέπωνες veterum esse cum illis suauissimis, quos eodem nomine hodie Pepones & Melones vocamus. Sed hic præstantiss. fructus veteribus ignotus fuit. Pepones, & Melopepones veterum sunt, quas

- quas Albadeegas Hispani vocant, frigidissimi succi.
53. ἐν τοῖς Σατύροις. *faciendum* βαγγείλαιτα. Nemo Hellenismi paulo peritior concedet βαγγέλλω Græcum esse. Nam τὸ β, ἢ τὰ σερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus. Itaque βαγγέλλω recte dicitur: unde verbum βαγγελέω: non autem βαγγέλλω: quod est absurdiss. Barbara sunt Euripidis δουδνήσω, pro δουδανατώ. item δουπροσίεω Achilles Tatij, à quibus tanquam à scopulo cauendum.
56. ἐργολάβοις ἐργῶν. Putat τὸ ἐργῶν abundare. Frustra. Nam eiusmodi pleonasmus tam frequens apud veteres, præsertim Tragicos, ut nihil crebrius videas. Sic dicunt αὐτομάται γάμων. &c.
59. Ἐστραὼν ὀδοντή. Lego ὀδοντώτη.
- Ibid. ὑλιστήρ. τρυζοίπος semper dicendum, non τρυζοίπους, quod non est nauci.
61. ἀκόρηννα. Hæc omnia melius tacerentur. ἀπανθ' ἐλικτὰ κεδέν ὑγίης.
67. κεφαλοτομῆν. Decollare Plaut. Decollare apud Plautum longe diuersum à κεφαλοτομῆν. Nam Plautinum illud significat excidere, tanquam onus, quod succollatum est, & postea excutitur ex collo.
70. Διονύσιον. Fortasse reponendum, Διονυσιαῖον. Atqui versus non constaret.
71. ἐν τῷ Γήρα. Pro τὸ πῶς reposui πῶς. Atqui πῶς recte erat; modo distinguatur. πῶς εἶ. At τὸ πῶς totam perturbat sententiam.
72. Ἐπιπλαῖς. Imperite faciunt, qui in Aeschyli Prometheo σίγμα interpositum nolunt, quod ἐπιπλαῖς dixerit Aeschylus:

- Aeschylus: quum ἐπιπλαῖν veterib. usurpatum sit pro Præcipere. Quare illis non debebat doctus vir subscribere.
73. σιπεραί. Theo est unus ex tribus, quorum Scholia in Apollonij Argonautica extant.
75. τί χρέε' ἔβα δῶμα. Interpr. Quod æs alienum venit domum? Vertendum erat: quid negotij domui superuenit? At Aristophan. παρωδιάζων ioco transtulit in alium sensum. Nam τὸ χρέε' est æs alienum quoque. Itaque si duplex sensus non esset in verbo, nullus esset lepos.
75. Φιλολόγος. Male censet Φιλόλογον apud Cicer. esse nugatorium, quia λόγοι significant nugas apud Plautum. In quo dupliciter fallitur. Primo, quia Cicero τὸ Φιλόλογον τῷ σαυδαίω opponit, ut omniugam lectionem peritiæ negotiorum. Vult enim intelligi in illo maiorem literarum, quam politicarum rerum peritiā. Itaq; Philosophiam περαπικῶν vocat σαυδαίαν, Φιλοσοφίαν autem Philologiam. Nam quis Φιλοσοφίαν pro nugis accipiet? Alter error est, quod λόγους Græce pro nugis accipi putet, ut logos apud Plautum & Terentium. Nam hoc Comico. Latino. est.
80. Γύρ. μισογυνῆς vocabatur ea fabula, non μισογυνή, οὐδὲν αἰνῶ.
- DAVIDI HOESCHELIO.
- NOTAS tuas in Phrynichum (iam incipiebam legere, quum hæc scriberem) valde laudo: diligentiam admīror. Quid dicam præterea? Multum disco. Doctiss. & accuratiss. est Hispanus ille, qui illustravit. Sed ad quædam libenter responderem, quod alius temporis & operæ est. Nimis certe fidei Phrynicho, quem anno præterito inter legendum deprehendi in multis falli. Id quoque à Thoma Magistro animaduertisum & lætatus sum, & admiratus. Sed de his alias.

DAVIDI HOESCHELIO V. CL.

IS. CASAUBONUS S. D.

DE Phrynicho magnas & habeo & ago tibi gratias. Nam multum tibi meliores literæ debent, qui ipsarum illustrationi tantum operæ impendas. Erat sane ille Criticus & Nunnelij & tuæ etiam opis indigus. Utinam ita res ferrent tuæ, ut omnes eius generis Criticos veteres recensitos à te, atque isthic editos, beneficio tuo aliquando haberemus. Neque enim nescis quam multa sint apud Pollucem, Harpocracionem, Hesychium τὸν πᾶν, & alios similes, quæ corrupta, quæ obscura. Tibi porro facile futurum, hac diligentia, hac eruditione viro ea præstare in editione scriptorum eiusmodi, quæ temere ab alio, οἷοι νῦν βροτῶν εἰσὶ, si forte unum aut alterum excipias, expectari non queant. Aude igitur mi Hoescheli, & fac obsecro, ut immortalibus tuis in rem literariam beneficijs accedat hic cumulus. Quod tamen non ea fine dico, ut ab editione Procopij, quam paras, te auocem. quin oro te potius atque adeo obtestor, ut ab instituto consilio, nisi re confecta, dimoueri te non patiaris. Ego cum de illius nobilissimi scriptoris editione cepi cogitare, idem & tibi venisse in mentem nesciui. simul ex Notis tuis ad Photium de voluntate tua cognoui, mutata sententia & tibi, & magnis viris quos ἀγαθῆν τύχην nactus es ἐργοδιώκτας, cedere constitui. Sive te intueor & eruditionem quæ in te est: sive elegantiam librorum qui isthic eduntur, cur tibi statione illa cedere debeam, iustissimas causas inuenio. Satis hoc superque ad nomi-

nomini nostri commendationem futurum, si obseruationculas nostras, non censueris indignas, quæ operi tuo à te intexantur. καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Vale amicissime & πρῶτον ἑστίαι
Hoescheli. Auctores post Suetonium dudum prælo subiectos propediem à nobis expectare te jubeo. Lutetia Parisiorum, xv. Kal. Decemb. 610101.

NOTIS DAVIDIS HOESCHELII AD
Phrynichum inferenda.

P. 96, Ὀχαιοῖν] adde Ὀχαιοῖσι βοᾷς αἰυμένῃν τὸν θεόν.

P. 97, v. 4, Plato] adde, Euripides.

ἀπελδύσασθαι] Pro eo utitur Eurip. verbo ἀπμι, Hecubâ. Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν πῦρ ἀπμι αὐτὸ λιπών. Eadem Tragedia, οὐκ εἴ τι δῶσαν, id est, ut Scholiastes, πρόσθι.

P. 103, λωότερον] adde πλειότερον, Apolinar. Psal. xī.

P. 124, συγκαταβαπτικῶς] adde Isidor. Pelus. epist. 222, lib. III, τὸ πρὸς ὄντ' ἐλάττης συγκαταβαπτικόν.

P. 125, πειρασμοὶ πλιπτικῶς] adde, Athanas. ἐν τῆς Ὀχαιοῖν ἔχειν τὸ ἀπειρασόν.

FINIS.

... omni bus nos miser
... me re cius egredientem
... qui in pithie eius expositum
... in fidei eius
... in die enim omni

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУКІМЕЛІ МЕУНІКОВА